

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 11Co/393/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5712214843
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 01. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Roman Tichý
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2016:5712214843.5

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Romana Tichého a členov senátu JUDr. Evy Malíkovej a JUDr. Jany Kotrčovej v právnej veci navrhovateľa: POHOTOVOSŤ, s. r. o., so sídlom Pribinova 25, Bratislava, IČO: 35 807 598, právne zastúpeného spoločnosťou Fridrich Paľko, s. r. o., so sídlom Grösslingova 4, Bratislava 1, IČO: 36 864 421, proti odporcovi: Slovenská republika, zastúpenému Ministerstvom spravodlivosti Slovenskej republiky, so sídlom Župné námestie 13, Bratislava, IČO: 00 166 073, v konaní o náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, o odvolaní navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Martin č. k. 9C/265/2012-110 zo dňa 19.03.2015, takto

rozhodol:

Rozsudok okresného súdu **p o t v r d z u j e .**

Odporcovi náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom okresný súd návrh navrhovateľa zamietol a odporcovi náhradu trov konania nepriznal.

Nárok navrhovateľa posudzoval prvostupňový súd podľa ustanovení § 3 ods. 1 písm. a), písm. d), § 4 ods. 1 písm. a), § 5 ods. 1, § 6 ods. 1, 2, § 9 ods. 1, 2, § 15 ods. 1, § 16 ods. 1, § 17 ods. 1, 2, 3 a 5, § 19 ods. 1, 3 zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení účinnom do 31.12.2012 a podľa § 44 ods. 2 Exekučného poriadku. Prvostupňový súd konštatoval, že navrhovateľ vo svojej žalobe konštatoval, že mu mala vzniknúť škoda predstavujúca náhradu istiny s príslušenstvom, ktorá mu bola priznaná rozhodcovským rozsudkom, ktorý v exekučnom konaní nebol akceptovaný ako exekučný titul, keď súd vykonal opätovné posúdenie práva navrhovateľa na zaplatenie dlhu v čase istiny a bez splnenia zákonných podmienok na takýto postup, a vyvolal stav, ktorým založil prekážku veci rozhodnutej v právnom vzťahu medzi navrhovateľom ako oprávneným a dlžníkom ako povinným a súčasne súd zamietol žiadosť o vydanie poverenia po uplynutí zákonnej lehoty, resp. po veľmi dlhej dobe, teda postupoval nesústredene a so zbytočnými prietahmi. Takéto tvrdenia navrhovateľa v konaní neboli preukázané.

Podľa okresného súdu z exekučného spisu vyplynulo, že potom, čo dňa 01.08.2011 Okresný súd Martin prijal žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, vydal svoje rozhodnutie, ktorým túto žiadosť zamietol dňa 05.08.2011.

V takomto konaní súdu nebolo možné vidieť zbytočné prietahy. Ďalej okresný súd dôvodil, že škoda, ak vôbec navrhovateľovi vznikla, nemohla vzniknúť v súvislosti s takýmto nesprávnym úradným postupom, teda s postupom súdu, ktorý predchádzal rozhodnutiu, a totiž uvádzanému uzneseniu o zamietnutí žiadosti exekútora o vydanie poverenia. Takáto škoda podľa presvedčenia okresného súdu mohla vzniknúť v príčinnej súvislosti s vydaným rozhodnutím, z čoho vyplýva, že logicky mohla vzniknúť iba ako následok rozhodnutia súdu. V tejto súvislosti okresný súd poukázal na to, že navrhovateľ nenapadol predmetné rozhodnutie odvolaním, v dôsledku čoho došlo k nadobudnutiu právoplatnosti predmetného

uznesenia a následne k zastaveniu exekúcie. Navrhovateľ neprodukoval dôkaz, že by k zrušeniu predmetného rozhodnutia došlo na základe iného opravného prostriedku, a ak navrhovateľ chcel v konaní predložiť znalecký posudok, ktorý by reagoval na daný postup súdu z pohľadu medzinárodného práva, najmä európskeho práva a Smernice Rady 93/13/EHS, mal tak urobiť v exekučnom konaní v rámci odvolacieho konania.

Okresný súd zamietol žalobu navrhovateľa ako nedôvodnú, keďže neboli splnené predpoklady vyžadované zákonom č. 514/2003 Z.z. pre úspešné uplatnenie nároku na náhradu škody a nemajetkovej ujmy navrhovateľom. V konaní nebola preukázaná ani existencia nezákonného rozhodnutia, ani existencia nesprávneho úradného postupu, ktorým by navrhovateľovi mohla vzniknúť tvrdená škoda a nemajetková ujma.

O trovách konania súd rozhodol podľa ustanovenia § 142 ods. 1 O. s. p. a vyslovil, že odporcovi sa náhrada trov konania nepriznáva, pretože odporcovi trovy konania nevznikli.

Voči citovanému rozsudku v zákonnej lehote podal odvolanie navrhovateľ. Namieta, že v konaní došlo k vadám - účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, rozhodoval vylúčený sudca, súd prvého stupňa nesprávne vec právne posúdil, neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam, doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené, rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Súd prejednal vec v neprítomnosti navrhovateľa a jeho právneho zástupcu. Navrhovateľ riadne a včas požiadal o zrušenie pojednávania a uviedol dôležité dôvody a predložil súdu listiny spájané s označenými dôvodmi. Súd preto nemohol postupovať podľa ust. § 101 ods. 2 O. s. p. a vec prejednať v neprítomnosti navrhovateľa. Ak tak spravil, odňal tým navrhovateľovi právo na konanie pred súdom. Poukazuje na ust. § 15 O. s. p. Navrhovateľ uskutočnil podanie, ktorým upovedomil súd o skutočnostiach nasvedčujúcich tomu, že sudcu, ktorému bola vec pridelená na prejednanie a rozhodnutie, je potrebné z konania vylúčiť. Okolnosť, že krajský súd nevzhladol v označených skutočnostiach dôvod na vylúčenie sudcu, nič nemení na tom, že v očiach navrhovateľa a objektívne v očiach verejnosti nemožno tohto sudcu považovať za nestranného. V tejto súvislosti poukazuje na rozhodovaciu prax Krajských súdov v Trnave, Nitre a Prešove. Tiež poukazuje na judikatúru Ústavného súdu SR a Európskeho súdu pre ľudské práva v oblasti zachovávanía práva na nestranný súd. Za takýchto okolností, s vedomím, že názor krajského súdu vo veci nestrannosti pre rozpor s rozhodovacou praxou iných krajských súdov, Ústavného súdu SR a Európskeho súdu pre ľudské práva v Štrasburgu neobstojí a navrhovateľ podal ústavnú sťažnosť pre porušovanie jeho práva na nestranný súd, nebolo a nie je prípustné, aby konanie pokračovalo ústnym pojednávaním, v ktorom vykonával úkony a rozhodol vylúčený sudca. Konečné rozhodnutie vo veci neprichádzalo v čase jeho vydania do úvahy aj preto, že súd v rovnakom rozhodnutí rozhodol aj o zamietnutí návrhu navrhovateľa na prerušenie konania podľa ust. § 109 ods. 2 písm. c) O. s. p., proti ktorému legálne pripustil odvolanie. Navrhovateľ podáva proti rozhodnutiu o zamietnutí návrhu na prerušenie konania odvolanie, pričom v čase podania odvolania o zamietnutí žaloby nebolo právoplatne rozhodnuté o zamietnutí návrhu na prerušenie konania, čo zakladá porušenie práva navrhovateľa na súdnu ochranu. Navrhovateľ nemal možnosť vyjadriť sa k tvrdeniam odporcu, z ktorých súd pri svojom rozhodovaní vychádzal a zachytil ich aj v odôvodnení svojho rozhodnutia. Navrhovateľ sa nemal možnosť vyjadriť ani k dôkazom, ktoré súd vykonal a založil na nich svoje rozhodnutie. Za takejto procesnej situácie došlo k degradácii zásady kontradiktórnosti, k porušeniu práva navrhovateľa na súdnu ochranu, ako aj k odňatiu jeho možnosti konať pred súdom. Súd rozhodol bez toho, aby umožnil navrhovateľovi s cieľom ovplyvniť rozhodnutie všeobecného súdu vyjadriť sa k skutkovým a právnym otázkam veci. Navrhovateľ ako strana konania nebol oboznámený s obsahom dôkazov a prednesov, nemal možnosť sa k týmto dôkazom a prednesom vyjadriť a sám nemal možnosť navrhnúť dôkazy na podporu svojich tvrdení. Navrhovateľ ďalej namieta, že v danej veci nebolo možné rozhodnúť bez nariadenia pojednávania, čím bolo porušené právo navrhovateľa na kontradiktórny súdny proces. Ak odporca nereagoval na výzvu súdu, aby predložil písomné vyjadrenie k žalobnému návrhu v zmysle ust. § 114 ods. 3 O. s. p., mal súd rozhodnúť o návrhu rozsudkom pre zmeškanie podľa § 153b O. s. p. Skutkovým základom sa mal stať navrhovateľom tvrdý skutkový stav. Namiesto toho súd bez nariadenia pojednávania doplnil skutkový základ dokazovaním, ktorého obsah a rozsah si určil sám, ignorujúc ust. § 153b O. s. p.

Súd ignoroval všetky tvrdenia navrhovateľa o majetkovej škode, ktorá vznikla z titulu na udržiavanie a správu informačného systému a z titulu výdajov na administratívne spracovanie textov urgencií, na publikačné výdaje spojené s vyhotovením urgencií, na poštovné a telekomunikačné výdaje. V tejto

časti je rozhodnutie súdu nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov, je prejavom svojvôle súdu a je ho potrebné ako arbitrárne zrušiť. Právo na spravodlivý proces vyžaduje, aby rozhodnutie súdu bolo odôvodnené. Z odôvodnenia rozsudku nie je zrejmé, akou úvahou súd dospel jednoznačne a nepochybne k presvedčeniu o tom, že majetková škoda nevznikla. Navrhovateľ nesúhlasí ani s tvrdením, že náklady na správu pohľadávky počas nečinnosti súdu zapríčinil dlžník. Pravým právnym titulom je v danej veci nesprávny úradný postup exekučného súdu a za to dlžník nemôže niesť zodpovednosť. Navrhovateľ hodlal v konaní pred súdom prostredníctvom vykonaného pojednávania predložiť dôkazy o výške majetkovej škody, a to prostredníctvom znaleckého posudku, ktorého vyhotovenie zabezpečil. Súd však dokazovanie neprípustne skrátil len na dôkazy vykonávané ex offo. Navrhovateľa nepoučil podľa ust. § 120 ods. 4 O. s. p. a neoznámil mu, že hodlá vyhlásiť rozhodnutie vo veci samej, aby tak mal priestor navrhnúť alebo predložiť ďalšie dôkazy. Množstvo dôkazov vzniklo po podaní žaloby, pretože aj po podaní žaloby škoda narastá. Tieto dôkazy nemohol navrhovateľ predložiť, pretože nebol súdom poučený a informovaný.

Pokiaľ ide o nemajetkovú ujmu, súd v rozhodnutí vôbec nevysvetlil, prečo nekonštatoval, že došlo k porušeniu práva navrhovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj práv na prejednanie veci v primeranej lehote zaručeného čl. 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práva na rozhodnutie v zákonom stanovenom čase. Rozhodnutie súdu je vnútorne rozporné, napriek tomu, že súd zistil porušenie práva, nekonštatoval ho a na tejto chybe postavil svoje rozhodnutie o nepriznaní nemajetkovej ujmy navrhovateľovi. Namietal tiež, že navrhovateľ predložil ako dôkaz o vzniku škody znalecký posudok č. 1/2014, ktorý vypracoval Znalecký ústav ekonomickej univerzity v Bratislave a z ktorého má za preukázané, že nesprávny úradný postup mal na navrhovateľa negatívny dopad a spôsobil zníženie jeho majetku objektívne a vo výške určenej v posudku. Prvostupňový súd nevykonal dostatočné dokazovanie oboznámením sa s predloženým znaleckým posudkom, nakoľko zo znaleckého posudku vyplýva, ktoré náklady boli navrhovateľom vynaložené v súvislosti so správou a vedením pohľadávky. Poukázal na to, že znalecký posudok je vypracovaný dôkladne, a to s ohľadom na množstvo spracovaných podkladov, a preto jeho vypracovanie trvalo viac ako rok.

Zároveň namietal k otázke návrhu na prerušenie konania, že ak bol súdu doručený návrh na prerušenie konania z dôvodu, že prebieha konanie o prejudiciálnej otázke v čase predchádzajúcom nariadenému súdnemu pojednávaniu, bol prvostupňový súd povinný pred samotným rozhodnutím vo veci samej o tomto návrhu rozhodnúť.

Na základe uvedených dôvodov žiada, aby odvolací súd zrušil napadnutý rozsudok a vrátil vec okresnému súdu na opätovné prejednanie.

Odporca sa k odvolaniu nevyjadril.

Krajský súd, ako súd odvolací, preskúmal napadnutý rozsudok na základe podaného odvolania v rozsahu danom ust. § 212 ods. 1 O. s. p. a bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 214 ods. 2 O. s. p.) napadnutý rozsudok postupom v zmysle ust. § 156 ods. 3 O. s. p. potvrdil v zmysle ust. § 219 ods. 1 O. s. p.

Rozsudok okresného súdu je vecne správny. Okresný súd v dostatočnom rozsahu zistil skutkový stav veci a vyvodil správny právny záver.

V zmysle ust. § 212 ods. 1 O. s. p., odvolací súd je rozsahom a dôvodmi odvolania viazaný.

Prieskumná činnosť odvolacieho súdu zahŕňa ako hmotnoprávnu, tak aj procesnoprávnu oblasť. Odvolací súd musí preto preskúmať zákonnosť rozhodnutia so zreteľom k hmotnému právu, ale tiež zákonnosť konania, z ktorého napadnuté konanie vzišlo. Pri rozhodovaní odvolacieho súdu o odvolaní proti napadnutému rozsudku je však odvolací súd viazaný ako rozsahom odvolania, tak aj dôvodmi podaného odvolania. Odvolateľ v podanom odvolaní fakticky svojím dispozičným úkonom vymedzuje nielen rozsah, ale aj dôvody preskúmvacej činnosti odvolacieho súdu. Ust. § 212 ods. 2 O. s. p. vymedzuje výnimky, kedy odvolací súd nie je viazaný rozsahom podaného odvolania. Ide o výnimky len vo vzťahu k rozsahu podaného odvolania, pričom dôvodmi podaného odvolania je odvolací súd viazaný vždy. Na vady konania pred súdom prvého stupňa prihliadne odvolací súd len vtedy, ak mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. To znamená, že pokiaľ sa v konaní pred súdom prvého stupňa síce vyskytli vady, ale ktoré nemali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, potom odvolací súd na tieto vady neprihliadne.

Vzhľadom k tomu, že odvolací súd je rozsahom a dôvodmi odvolania viazaný, pri posudzovaní danej veci sa zaoberal len námietkami navrhovateľa uvedenými v odvolaní a procesným postupom prvostupňového súdu predchádzajúcim vydaniu napadnutého rozhodnutia z hľadiska, či došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

Navrhovateľ opakovane namieta postup okresného súdu, ktorým mu mala byť odňatá možnosť konať pred súdom, keď okresný súd napriek jeho neprítomnosti vykonal pojednávanie, neoboznámil ho s vykonanými dôkazmi, neumožnil mu byť oboznámený s obsahom prednesov protistrany, vyjadriť sa k nim a neumožnil mu navrhnuť dôkazy na podporu svojich tvrdení.

Odňatím možnosti konať pred súdom sa rozumie postup súdu, ktorým znemožní účastníkovi konania realizáciu procesných práv priznaných mu Občianskym súdnym poriadkom za účelom obhájenia ochrany jeho práv a právom chránených záujmov. Musí ísť však o znemožnenie realizácie konkrétnych procesných práv, ktoré by inak účastník mohol pred súdom uplatniť a z ktorých bol v dôsledku nesprávneho postupu súdu vylúčený.

Je právom a zároveň povinnosťou účastníka zúčastniť sa nariadeného pojednávania. Pojednávanie môže byť odročené iba z dôležitého dôvodu.

V zmysle ust. § 101 ods. 2 O. s. p., súd pokračuje v konaní, aj keď sú účastníci nečinní. Ak sa riadne predvolaný účastník nedostaví na pojednávanie ani nepožiadala z dôležitého dôvodu o odročenie, môže súd vec prejednať v neprítomnosti takéhoto účastníka, prihliadne pritom na obsah spisu a doposiaľ vykonané dôkazy.

Navrhovateľ a jeho právny zástupca sa pojednávania nezúčastnili z vlastného rozhodnutia. Predvolanie na nariadený termín pojednávania bolo navrhovateľovi, ako aj jeho právneho zástupcu doručené včas, viac ako 5 dní pred termínom pojednávania, teda v dostatočnom predstihu pred termínom pojednávania. Väčšina procesných oprávnení a povinností účastníka v občianskom súdnom konaní sa realizuje na pojednávaní. Svoje oprávnenia môže účastník realizovať za predpokladu, že sa pojednávania zúčastní. Za odňatie možnosti konať pred súdom ako odvolací dôvod možno považovať iba odňatie práv spôsobené procesnou činnosťou súdu, nie opomenutím alebo pasivitou účastníka. Navrhovateľ a jeho právny zástupca sa pojednávania nezúčastnili z vlastného rozhodnutia. Tým si sami zmarili možnosť realizovať na pojednávaní svoje procesné oprávnenia, a to najmä možnosť navrhovať dôkazy, vyjadrovať sa k vykonaným dôkazom a tvrdeniam protistrany, právo na poučenia v zmysle ust. § 118 ods. 2 O. s. p., ako aj v zmysle ust. § 120 ods. 4 O. s. p., ktoré sa realizujú spravidla na pojednávaní (vo vzťahu k prítomným účastníkom).

Okresný súd postupoval správne, keď na základe vykonaného dokazovania vec prejednal a rozhodol v neprítomnosti navrhovateľa.

Podstatná časť odvolacích námietok navrhovateľa je založená na tvrdení, že vo veci nerozhodoval nestranný sudca. Krajský súd v Žiline, ako súd nadriadený, rozhodol uznesením č. k. 9NcC/47/2014-83 zo dňa 15.05.2014, že sudkyňa Okresného súdu Martin Mgr. Katarína Janotová je vylúčená z prejedávania a rozhodovania veci. Nadriadený súd konštatoval iba tú skutočnosť, že sudkyňa konala v exekučnej veci, od ktorej navrhovateľ odvíja uplatnený nárok v tomto konaní, čo považoval za vážny dôvod na vylúčenie sudcu. Zároveň rozhodol, že ostatní sudcovia Okresného súdu Martin nie sú vylúčení z prejedávania a rozhodovania veci.

Odvolacie námietky odvolateľa, týkajúce sa dôvodov zamietnutia návrhu na prerušenie konania, sú zmätočné, nakoľko v danom konaní otázka návrhu na prerušenie konania vôbec v danom konaní nevystala.

Dôvodné nie sú ani tvrdenia odvolateľa, že súd si určil sám okruh a rozsah dokazovania. Dokazovanie bolo vykonané výlučne oboznámením listín nachádzajúcich sa v spise, ako aj oboznámením exekučného spisu Okresného súdu Martin sp. zn. 17Er/2456/2011, ktorého dôkazu sa dovoľával samotný navrhovateľ.

Tvrdenie odvolateľa, že v danej veci bolo neprípustné rozhodnúť bez nariadenia pojednávania, je zmätočné, keďže v danej veci k takémuto stavu nedošlo.

Nedôvodná je aj odvolacia námietka navrhovateľa o povinnosti súdu rozhodnúť o návrhu rozsudkom pre zmeškanie podľa § 153b O. s. p., keďže odporca nereagoval na výzvu súdu, aby predložil písomné vyjadrenie k žalobnému návrhu. Vydať rozsudok pre zmeškanie v zmysle ust. § 153b O. s. p. je možnosťou, nie povinnosťou okresného súdu. Takéto riešenie prichádza do úvahy iba v prípade, ak navrhovateľom tvrdený skutkový stav, ktorý sa stáva skutkovým základom rozsudku, považuje súd za nesporný. V danej veci to však konštatovať nemožno.

Odvolacie námietky navrhovateľa sa nedotýkajú hmotnoprávných dôvodov, pre ktoré okresný súd žalobu zamietol.

Hmotnoprávnym dôvodom zamietnutia uplatneného nároku navrhovateľa bolo nepreukázanie nesprávneho úradného postupu ako základného predpokladu pre vznik zodpovednosti za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Navrhovateľ v danom prípade odôvodňoval nesprávny úradný postup exekučného súdu nedodržaním zákonom stanovenej 15-dňovej lehoty na vydanie poverenia.

Pokiaľ ide o postup exekučného súdu pri vydávaní poverenia, okresný súd správne uviedol, že exekučný súd rozhodol do 15-ich dní od doručenia žiadosti o udelenie poverenia, i keď žiadosť zamietol. Nekonal pritom svojvoľne a bezdôvodne, pretože konal v snahe skúmať, či exekučným titulom priznaná pohľadávka navrhovateľa nie je pohľadávkou zo spotrebiteľskej zmluvy a bolo potrebné postupovať v súčinnosti s rozhodcovským súdom.

Odvolačný súd v tejto súvislosti konštatuje, že v rozhodnom čase platilo ust. § 44 ods. 2 Exekučného poriadku účinného od 01.06.2011, podľa ktorého 15-dňová lehota na vydanie poverenia neplatí, ak ide o exekučný titul podľa § 41 ods. 2 písm. c) t. j., ak je exekučným titulom notárska zápisnica a podľa písm. d), t. j. ak je exekučným titulom rozhodcovský rozsudok. V zmysle uvedeného výkladu sa 15-dňová lehota na vydanie poverenia na daný prípad nevzťahovala z dôvodu, že exekučným titulom v danom prípade bol rozhodcovský rozsudok. Navyše zákon takúto lehotu neukladá ani v prípade negatívneho rozhodnutia o žiadosti o udelenie poverenia, čo platilo už pred 01.06.2010. Do úvahy preto neprichádza vznik nesprávneho úradného postupu, spočívajúceho v nedodržaní zákonom stanovenej lehoty.

Okresný súd sa zároveň vyporiadal s neexistenciou nesprávneho úradného postupu bez splnenia zákonných podmienok, keď okresný súd v exekučnom konaní preskúmal materiálnu vykonateľnosť exekučného titulu - rozhodcovského rozsudku v zmysle ust. § 45 zákona č. 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní. V tomto smere sa krajský súd stotožňuje v zmysle ust. § 219 ods. 2 O. s. p. s rozsiahlym odôvodením prvostupňového rozsudku, na ktoré poukazuje. Uvedenú argumentáciu okresného súdu navrhovateľ v odvolaní taktiež nenapadol.

Z uvedených dôvodov sa krajský súd stotožnil s vecne správnym záverom prvostupňového súdu, že navrhovateľ nepreukázal vznik nesprávneho úradného postupu ako základného predpokladu pre vznik zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci. Keďže všetky predpoklady vzniku zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci, ktorými sú: 1. nesprávny úradný postup, 2. vznik škody, 3. príčinná súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom a vznikom škody, musia byť splnené kumulatívne, pri absencii prvého z nich je skúmanie ďalších dvoch predpokladov zodpovednosti irelevantné. Z tohto dôvodu sa odvolací súd nezaoberal odvolacími námietkami, týkajúcimi sa náhrady škody a nemajetkovej ujmy.

Na základe uvedeného možno konštatovať, že okresný súd vec prejednal a rozhodol zákonným spôsobom, keď v súlade so zásadou kontradiktórnosti sporového konania umožnil účastníkom konania realizáciu ich procesných práv priznaných im Občianskym súdnym poriadkom. Po vykonaní a vyhodnotení dokazovania zákonným spôsobom a v potrebnom rozsahu vydal vecne správne rozhodnutie, ktoré zodpovedajúcim spôsobom v zmysle ust. § 157 ods. 2 O. s. p. správne a presvedčivo odôvodnil.

Krajský súd preto rozsudok okresného súdu ako vecne správny potvrdil, vrátane odvolaním nenapadnutého, závislého výroku o trovách prvostupňového konania, ktorý taktiež vykazuje vecnú správnosť.

O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd v zmysle ust. § 224 ods. 1 O. s. p. v spojení s ust. § 142 ods. 1 O. s. p. Odporca bol v odvolacom konaní úspešný, trovy konania si však neuplatnil a z obsahu spisu mu vznik trov odvolacieho konania nevyplýva, preto odvolací súd odporcovi náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Žiline pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku riadny opravný prostriedok prípustný nie je.